

Verwijzing

Dit is een afschrift van het in steno genotuleerde verslag van Bruno Gröning, gehouden op 26 september 1950 in de praktijk van natuurgeneeskundige Eugen Enderlin, in München.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, München, 26 september 1950

“Ik moet nog veel leren.”

Dr. Kurt Trampler

(Om te beginnen leest hij de volgende verklaring in de tekst voor:)

Beste genezing zoekenden! Het Ministerie van Volksgezondheid heeft de heer Gröning een schrijven doen toekomen, dat het hem niet is toegestaan, om zieken te behandelen, omdat hij geen licentie als arts of natuurgeneeskundige bezit. Dit schrijven van het Ministerie van Volksgezondheid gaat van onjuiste omstandigheden uit. Hoe dit hier vanaf het begin is benadrukt, is niet de heer Gröning de behandelende partij. Zij bevonden, en bevinden zich hier onder behandeling van de heer Eugen Enderlin, die hun vooraf onderzocht heeft en die onder zijn verantwoording de natuurlijke Heilstrom, die de heer Gröning zendt, als therapeutisch middel op de patiënten toepast, die daarvoor geschikt blijken te zijn en die zelf deze toediening wensen. Ook al heeft de heer Gröning tot nu toe zelfs nooit nagelaten, om tot jullie te spreken – overigens een recht, dat hem als Duitse- en federale grondwet door niemand kan worden geweigerd – zo mag dit toch beslist niet de feiten wissen, dat de veranderingen van hun gezondheidstoestand net zo tot stand komen, als de heer Gröning deze ruimte helemaal niet betreedt. De heer Enderlin kan de door de lichamelijke aanwezigheid van de heer Gröning volledig onafhankelijke en losgekoppelde Heilstrom ten allen tijde als behandeling toepassen. Persoonlijk ken ik meer artsen en natuurgeneeskundigen, waarvan de heer Gröning nog nooit hun praktijkruimten is binnengegaan en die hierdoor toch bij een behoorlijk aantal patiënten doorslaggevend succes van genezing hebben geboekt, dat zij deze zieken goed hebben ingesteld op Grönings Heilstrom.

Als de heer Gröning vandaag als gast in ons midden zou verblijven, dan is er geen wet, die hem dit zou kunnen ontzeggen. Ook hij mag, zoals wij allemaal, met voldoening kijken, hoe de heer Enderlin het bewijs daarvoor voert, dat hij de goddelijke natuurlijke kracht, die de heer Gröning uitzendt, of hij nu naast ons staat of aan het andere einde van deze aarde verblijft, als behandelaar in het belang van zijn patiënten toepast.

De toepassing van deze Heilstrom door artsen en natuurgeneeskundigen op een zo groot mogelijk aantal van zieken is immers het doel van gerichte meetstations voor

Grönings Heilstrom, zoals door de heer Enderlin hier de eersten werden opgericht. Dit doel wordt nu misschien sneller gerealiseerd, dan het geval zou zijn geweest.

Als de heer Gröning vandaag tot u spreekt, dan moet u begrijpen, dat het een toespraak is, die jullie van hem ontvangen – en geen behandeling.

Sta mij toe, nog enkele verklaringen toe te voegen. De heer Gröning heeft zo nu en dan het woord gebruikt: “Ik ben hier en overal tegelijk”. En mensen, die met zijn wijze van genezing weinig bekend waren, hebben in deze woorden hoogmoed gezien, hebben deze woorden zo uitgelegd, alsof de heer Gröning beweerde, lichamelijk overal tegelijkertijd aanwezig te zijn. Zo heeft de heer Gröning het niet bedoeld. Maar de Heilstrom, die hij uitzendt is inderdaad onstoffelijk en onzichtbaar, ongeveer zoals de radio uitzending alomtegenwoordig is in de wereld, en kan door iedereen in dienst van zijn gezondheid worden gebruikt, die het begrijpt, om zich juist in te stellen op deze Heilstrom. Zoals bijvoorbeeld, als u aan een radio de afstelknop op Berlijn draait, het station München niet kunt ontvangen, zo kunnen jullie de Heilstrom Gröning niet ontvangen, als jullie je ontvangstoestel, jullie innerlijke geestelijke instelling op goddelijke afstand, op twijfel, op nieuwsgierige gedachten afstemmen. Jullie moeten je op de gedachten wereld Gröning instellen, de goddelijke weg, zoals hij het noemt, zoeken, de weg van mens tot mens goed te zijn, om aan de genezing te kunnen deelnemen.

Maar bovendien horen hier nog een rij van voorwaarden bij, die ook de opname van de Heilstrom bevorderen en die misschien ook het duidelijkst vergelijkbaar zijn met de radio, hetgeen de heer Gröning ook vaak gebruikt. Jullie moeten je erop instellen, op geen enkele manier zelf te willen zenden, want als jullie zenden, en als jullie ook maar in eigen gedachten zijn, die de wetenschap overigens zelfs met zeer fijne instrumenten als meetbare stromen heeft erkend, dan kunnen jullie deze niet tegelijkertijd opnemen. Het is geen toeval, dat alle grote cultuur religies het uitschakelen van de eigen gedachten als eerste voorwaarde daarvoor eisen, zodat een mens een goddelijk visioen kan ontvangen. De oude meester van de Duitse mystiek, Meester Ekkehard, eiste: “Zoals jullie je vrij maken, zo zal God in jullie gaan.” Vrij maken van jullie gedachten, van gedachten aan het eigen ik. Dezelfde voorwaarde eisten ook de grote cultuur godsdiensten van Zuidoost-Azië en Oost-Azië. Het is daarom zeker niet iets, dat hier helemaal nieuw werd gevraagd, maar het moet ook zonder twijfel worden toegepast op de Heilstrom.

(Nu volgen er een reeks van adviezen over het gebruik van de kogel en enkele voorbeelden.)

Wat is nu deze genezing, die jullie nu hier door de heer Enderlin wordt overgebracht, die jullie behandelt, die jullie op jullie specifieke aandoeningen toepassen, deze kracht, maar die toch ook, ook al is hij niet persoonlijk aanwezig, van Gröning komt. In een heel klein experiment wil ik jullie dit ongeveer aantonen.

(Er volgt een beschrijving van een bloedvergiftiging, genezing door de kogel).

Hier moet dus een of andere onbekende invloed, de levenskracht van het eigen lichaam, dermate versterkt hebben, dat deze in staat was, de aanval van de ziekte, de vergiftiging te overwinnen. Een Engelse wetenschapper, met wie ik hierover sprak, zei: Gröning slaagt er blijkbaar in, de afzonderlijke zieke in een gemeenschappelijke cirkel te plaatsen, waarmee hij de verbinding heeft verloren, en uit deze – hij zegt voorzichtig uitgedrukt “gemeenschappelijke cirkel”- vloeit zulke grote levensstroom naar de zieke toe, dat hij net niet alleen staat in deze strijd tegen de ziekte, maar uit een onuitputtelijk reservoir kan putten. Wie toegang heeft tot de kracht van Gröning, staat niet op zichzelf, die heeft de verbinding tot datgene, wat de heer Gröning zelf een goddelijke stroom noemt, hij heeft de verbinding tot datgene, wat de wetenschap als groepsziel heeft omschreven, tot dat, waarvoor iedere christelijke culturele geloofsovertuiging een benaming heeft.

In feite is het in ieder geval hetzelfde, de oerkracht van het leven, en het is de heer Gröning blijkbaar gegeven, bij de patiënten, die hem gelovig tegemoetkomen, die zich innerlijk instelt op de mogelijkheid van genezing, vanuit deze oerkracht deze verbinding te herstellen. En hiermee heeft de zieke de versterking en de zelfcontrole dat hij gezond kan worden, dat hij de ziekte aan kan. Onlangs had ik een keer gezegd en ik denk, dat ik dit mag herhalen: Als iemand onder jullie, die deze kogel heeft gekregen, het kostbaarste sieraad thuis heeft, en een keer in zijn leven werd hem de vraag gesteld of hij de materiële bezittingen zou willen verliezen of deze enige kogel, dan moet hij de materiële bezittingen weggooien, want deze kleine kogel is voor hem de verbinding met de kracht, die de heer Gröning naar hem toe stuurt. Neem het alsjeblieft niet aan, als u na een tijdje een keer niets meer uit de kogel kunt voelen, dat de kracht is opgeraakt. Ook dit is in feite een materialistische opvatting, als iemand aanneemt, het is ongeveer zoals een accu, die na een tijdje leeg is. Nee, de kracht in de kogel is er altijd, en u voelt deze in die mate, zoals u deze kracht nodig hebt, en als u na verloop van tijd zelf “geladen” bent, dan kan het voorkomen, dat voor u de kracht in de kogel helemaal niet meer voelbaar is.

Als de heer Gröning zelf tot u spreekt – en ook deze zin wil ik weer aflezen – begrijpt u dan alsjeblieft, dat het een toespraak is, die jullie horen, en geen behandeling. Want de behandelaar is, dat wil ik hier zeggen, dat is de eigenaar van deze praktijk, de heer Enderlin.

Bruno Gröning

Ik moet nog veel leren. Maar desalniettemin heb ik vandaag de eer, onder jullie, dit wil zeggen, als gast, onder jullie te mogen zijn. Mooi, prima, toch? Het is voor mij niet nieuw, daarom heb ik het al verleden jaar gehad. Verbod om te genezen. Alleen, dat dit gebeurt, wat gebeuren moet, dat kon ik niet. Ik hoef hier helemaal niet te zijn.

Het is helemaal niet nodig. Ik wil immers veel, veel meer, het wordt immers veel, veel groter. Dit gevaar, als je dit gevaar noemt, mensen te helpen, mensen te genezen, dan hoef ik verder niets meer te zeggen. Een ding begrijp ik niet, het is voor mij niet logisch, dat als een mens iets slechts doet – jullie vinden het toch goed, dat ik jullie hierover iets vertel.

(Interrupties: “Ja”)

Als een persoon iets doet wat slecht is, dan wordt hij bestraft. En wel, de menselijke wetgeving, gemaakt door mensen, verbiedt het de mensen, iets slechts te doen. Ik zeg nog steeds, als iemand iets verkeerd doet, is de straf wel terecht, voor zover ze juist wordt verduidelijkt. Maar ik kan niet begrijpen, dat wanneer er mensen zijn, en hier een klein mensenkind, is helemaal niet zo groot, jullie zeggen altijd die “grote” Gröning, ik ben maar 1,68 groot – maar, dat deze persoon alleen maar goeds heeft gedaan en ook wil blijven doen, dat hem dat wordt verboden, kan ik niet begrijpen. Ik weet, hoe dat komt, ik kan zo ver, zo diep kijken. Maar om dit te vertellen, daarop kom ik nog een keer terug, ik heb zo veel te vertellen. Ik ben blij, dat ik weer een keer op deze vakantiedagen ben aangekomen. Eerlijk gezegd, dat is niet pessimistisch, nee. Wel beschamend aan de andere kant, dat mensen zich zoiets durven te laten verbieden. Goed te doen. Dit is een teken, hoe ver de mens is gezonken, zo ver heeft de macht van satan om zich heen gegrepen – dit betekent niet, dat ik daardoor de regering wil beledigen, nee, het ligt maar aan enkele mensen. Van een duivelse mens kan ik niet verlangen, dat deze iets goeds doet. Dat heb ik nog nooit meegemaakt. Net zoals jullie hebben kunnen vaststellen, als jullie een kind, dat boosaardig is, ook voortdurend op de vingers tikken, toch steeds weer slechte dingen doet. En het is niet anders bij de volwassenen. Ze moeten stelen, doden, beroven, alleen maar slechte dingen doen. Jullie kunnen hen opsluiten, zoveel jullie willen. Amper 14 dagen in vrijheid, en hij moet weer worden opgesloten. Zij kunnen hier niets aan doen, en daarom kan men van slechte mensen niets goed verwachten.

Maar ik heb hier reeds zoveel geconstateerd, maar niet alleen hier, maar ook in z'n algemeenheid. Verleden jaar heb ik in Herford gezegd, toen ik het verbod kreeg, zoals ik ook hier daadwerkelijk weer een verbod kreeg, schriftelijk, ik heb het niet eens ter hand genomen, ik neem het niet aan, daar kan ik niks aan doen. Ik was er niet eens verbaasd over hetgeen er in stond. Maar dat is immers gebruikelijk, er zijn nog heel veel mensen, die achter mijn rug om zo veel kwaad spreken. Toevallig tref ik dagelijks mensen, die ik nog nooit in mijn leven heb gezien, en die mij ook nog nooit gezien hebben, maar die zich steeds weer verontschuldigen en zeggen: Gisteren nog sprak ik tegen je, mijnheer Gröning, vandaag zie ik u voor de eerste keer. Nee, wat ik sprak, was alleen maar slecht, maar ik kon hier niets aan doen. Men heeft mij dat zo verteld. Ik heb dat zo gelezen, en ik dacht dat het de waarheid was, maar nu zie ik toch, dat dit niet zo zijn kan. Wie gelijk heeft, blijft gelijk, voor mijn part schelden jullie verder, maar niemand van deze mensen krijgt dit klaar.

Niet dat ik deze mensen op een of andere wijze aanval, nee, hij is helemaal vrij. Niemand kan ook tegen mij liegen, anders wil ik hem de waarheid in zijn gezicht zeggen, zoals ik al veel mensen deze waarheid heb verteld. In Herford, toen ik werd verbannen, sprak ik alleen met mensen als ze kwamen, met iedereen als ze er waren, en ik kon hier waarschijnlijk hetzelfde doen.

(Interruptie: “Ja”)

Een praatje kan immers nooit kwaad. Als ik de tijd en de gelegenheid heb, kun je me iets vertellen. Ik hoor het niet graag, maar ik ken het leven. Ik ken het leven van iedereen. Maar men houdt ervan om te luisteren als een persoon praat. Maar ik kon er nooit iets aan doen, hoewel ze toen geen middel onbeproefd lieten en sommige mensen van de politie alleen maar wachtten tot ze me op de een of andere manier konden pakken. Maar ik werd zelfs gevraagd om met de zieken te spreken, dat wil zeggen door de staatslieden, die me steeds weer vroegen en me steeds weer uit mijn vakantie haalden, wat me schriftelijk werd gegeven, dat ik met de zieken moest spreken. Er is nooit sprake geweest van genezing. Maar dat dit is gebeurd, dat was niet mijn schuld. Er zijn [tekst onleesbaar] mensen die [tekst onleesbaar] slechte stromingen hebben. Je zult dit zelf wel gemerkt hebben als je ooit een van je slechte burens hebt ontmoet die je niet kon uitstaan. Ik denk niet dat ik kan zeggen dat je hier hetzelfde voelt. Als zoiets gebeurt, is het niet mijn schuld. Er is geen menselijke wet die zegt dat ik dit niet kan doen. Dat is wat ik in Herford zei: "Voor mij is er maar één wet, en dat is het goddelijke, en het goddelijke zal mij niet verbieden! Zei ik vorig jaar in Herford ook al: "Geld is macht, gezondheid is almacht", dat zei ik ook al. En net als dat gezegd, zijn er velen die zich aan alles hebben overgegeven.

Maar als ik zo terug denk, toen ik nog een kleine jongen was, dan weet ik nog precies hoe de ervaringen waren van mensen, die gezondigd hadden. Ze hadden een kans hun zonden weer kwijt te raken. Om er vanaf te komen, zoals ik niet alleen heb gezien, maar dat ik ook maar een klein kind was, ook niet helemaal zonder fouten, maar eerlijk gezegd, deze zonden werden iemand door andere personen voorgesteld, en dan was het: "Zeg hem toch dit, of zus of zo," en ik liet me verleiden, ik deed het. Die persoon, die dat van mij verlangde was duivels, was slecht. Waarom niet de waarheid zeggen, of schrijven? Maar dit is voor jullie niet nieuw. Om van jullie zonden af te komen, gaan jullie naar de kerk en hebben jullie spijt van jullie zonden, jullie gaan biechten bij de geestelijke. De geestelijke legt jullie een boetedoening op omdat jullie gezondigd hebben en zodoende krijgt ieder mens de absolutie in naam van God. Nu wilde de mens het allerheiligste ontvangen, het goddelijke, en dat is hier de Heilige Communie. Ik zeg niets nieuws. Als jullie deze hadden ontvangen, dan voelden jullie je fris, vrij en blij. Eindelijk ben ik dit vuil kwijt, eindelijk ben ik weer vrij van alle zonden! En de mens was ook vrij, en dat ervaren ze steeds weer.

Alleen moet de mens zich hier meer aan houden en zeggen: Ik moet, ik wil en ik zal niet meer zondigen. Ik zal nu alleen nog maar proberen goed te doen. Het is een afschuwelijk gevoel, om met deze zonden belast te zijn. En wie zich belast voelt, die zal er alles aan doen om geen slechte dingen meer te doen, zodat hij niet meer belast zal zijn. Het zal altijd zo dienen te zijn, dat men de mensen recht in de ogen kan kijken. Schuw niet, die persoon, die slecht is, die iets doet wat zondig is, of denkt te doen, hiervan af te houden of hem de waarheid te zeggen, of: “Ga je je gedragen, dan zal het je goed gaan, dan zul je ook zo licht, zo vrij, zo blij zijn. Want zonde is een grote belasting!” Een ding moet je altijd weer doen, goede dingen. Niet alleen, zoals het mijn overtuiging altijd is geweest, nog steeds is en altijd zo zal blijven, goed in woorden, maar ook in daden. Essentieel is de goede daad! Hier kan ik niet meer zonder. En als jullie allemaal deze weg denken te gaan – ik weet dat er vroeger mensen kwamen, doordat ze zich verontschuldigen en zeiden: Heer Gröning, ik wilde immers niet zondigen. Nee, dat kan ik begrijpen. Hij werd alleen maar verleid, hij zelf was te zwak, de duivelse mensen te weerstaan en zodoende zondigde hij, maar is er van los gekomen. Door deze geestelijke belasting werd hij uiteindelijk ziek. Hij moest wel, hij verontreinigde zich geestelijk.

Er kwamen veel mensen naar me toe, niet alleen nu, nee, zolang ik op deze aarde ben, die hebben zich nooit bedankt voor de genezing, niet daarvoor, dat ze gezond zijn geworden, nee, zij hebben hun dank, hun hartelijke dank uitgesproken omdat ze het Goddelijke geloof, de Goddelijke weg weer hebben teruggevonden. Daar hebben ze zich voor bedankt. Dat is immers mijn hier zijn op deze aarde, de mensen weer terug te voeren op de ware Goddelijke weg! Ik wil geen geld van hun. Vandaag was hier een dame, die wilde mij een klein cadeau geven. Ik heb hier nog nooit cadeaus aangenomen, noch geld, nee, maar ik weet, er zijn zoveel arme mensen, dat ik gezegd heb: “Zou u het alstublieft deze arme persoon willen geven, als u het hem schenkt, dan is dat hetzelfde, als zou ik het persoonlijk ontvangen!” Ik kan er niets aan doen, ik deel uit, ik geef ook het laatste. Dit is het verschil, hoe het bij mensen is, dat zij alleen maar willen nemen, grotendeels, alleen maar materialistisch zijn ingesteld.

Ik wil jullie ook in het kort uitleggen, niet zoals ik het begrijp, maar zoals het ook strookt met de werkelijke feiten, dat kan niemand tegenspreken. Ik ben niet zo'n belezen man, en de andere keer heb ik tot op de dag van vandaag, en zo zal het ook altijd blijven, geen menselijke leer aangenomen. Vreemd misschien ja, ik zeg neen. Tot heden ben ik nog niet gevormd, maar daarvoor in de plaats wijs. Ik zou het niet kunnen, een mens ook maar op een of andere manier pijn te doen, noch hem te kwetsen. Waar hij vandaan is gekomen, daarheen moet hij weer terug gaan, als hij niets anders wil leren. Maar hoe is de mens doorgaans op deze weg gekomen? Is ook niet moeilijk te zeggen. De mens heeft zich, pakken we ontelbare generaties,

duizenden jaren terug – ik wil het kort houden, om jullie een heel klein voorbeeld te geven. Het is zeldzaam, dat in een familie alle familieleden of verwanten goed zijn. Meestal is er altijd een persoon, een kind, dat niet goed is, dat zich niet gedraagt, en dat er nooit aan denkt iets goeds te doen.

En zo was het vroeger ook. Er was ooit een mens, die nooit iets goeds kon doen, en deze persoon werd destijds door God aan de kant gezet. Hij noemde hem satan! En deze heeft nu de mensen en God wraak gezworen. Wij willen en mogen niet vergeten, dat wij mensen alleen maar kinderen van God zijn. Wij allemaal hebben maar één vader, en dat is God! Deze satan die aan de kant werd gezet, heeft het daadwerkelijk klaargekregen, om mensen te lokken met allerlei mooie dingen, hij heeft het voor elkaar gekregen de mensen van de ware Goddelijke weg af te halen. Hij is erdoor in de verleiding gekomen, hij is erdoor gelokt en heeft hem op het verkeerde pad gebracht, waarop de mensheid zich voor het grootste deel bevindt. Achter zich heeft hij de brug, die naar de Goddelijke weg voerde vernietigd. Precies zoals in de laatste oorlog de bruggen vernietigd werden. En zodoende was het voor de mensen niet meer gemakkelijk om op deze weg te komen. Hij kwam enkel op het dwaalspoor.

Nu zou er toch iemand moeten zijn, alleen heeft het jaren geduurd, die de brug naar deze Goddelijke weg hersteld heeft. En als ik jullie vandaag zeg dat de brug er weer is, dat jullie weer over deze brug kunnen gaan, en als jullie over deze brug zijn gegaan die ik voor jullie heb gecreëerd, dan komen jullie op de Goddelijke weg, en ik vraag jullie om alsjeblieft op deze weg te blijven. Zet ook de satanische mens, in wie niets meer kan worden veranderd, aan de kant! Hoe duivels heeft de mens toch gesproken, door steeds weer te zeggen: “Hoedt u voor diegenen die God kenmerkt.” Ja, de mens wist immers niet, wat fout en goed was. Hij zei: “Ja, beste vrouw, dat u ziek bent dat kan geen kwaad, dat is het kwaad, dat is een straf van God.” Net zoals hij zei: “Hem schaadt dit helemaal niet, die heeft God weten te straffen.” Dus derhalve zouden alle mensen, die ik tot nu toe in mijn leven ben tegengekomen – die ik ken, maar een ding, alleen maar zieke mensen – door God zijn bestraft. In het verleden, toen ik nog niet in de wereldgeschiedenis was, dat wil zeggen toen ik in de publieke belangstelling werd geplaatst, heb ik in het geheim gewerkt en sindsdien ben ik anoniem bezig geweest. Maar steeds weer waren het zieke mensen, die ik aantrof. Maar nooit heb ik kunnen vaststellen bij deze zieken dat het een straf van God was. Ik zei tegen hun, als iemand durft te zeggen, dat het een straf van God zou zijn, ik vind hier geen woorden voor, tegen hem zeg ik: “Foei duivel!”

Hoe ik aan het begin voor u beschreef, hoe ik Satan, die ook ooit een mens was, te zullen ontmaskeren. Hij werd uiteindelijk aan de kant geschoven. Deze zwoer wraak. Dat is Satan! Zo is er aan de andere kant ook een Judas! En wat nu in het lichaam van de mens is gegaan, van generatie op generatie, het geestelijk lijden, het werd steeds groter en groter, de mens zondigde steeds verder, steeds meer en meer, en op dit

punt geloof ik dat u mij begrijpt als ik zeg, door deze zondigheid, die de mens eerder en nu nog vaker heeft begaan, dat hij ziek moet zijn. Het is me duidelijk. Ik heb veel met mensen gesproken, niet alleen met Duitsers, met wetenschappers, ook met artsen, door steeds weer te beweren dat al het lijden wordt veroorzaakt door de ziel. De eigenlijke oorsprong is toch de ziel. Dat zou ik u heel duidelijk kunnen maken, maar daar hebben we meer tijd voor nodig. Maar daarvoor geef ik je alles op papier, alles wordt op papier gezet. Verheug je, zoals ik ook blij ben. Ik heb vakantie, ik heb tijd en zal alles doen. Maar je kunt altijd dag tegen me zeggen, ik kan elke dag bezoek ontvangen. En als de heer Enderlin mij toestaat u gedag te zeggen, dan ben ik niet boos, en ik denk ook niet dat iemand daar boos over is.

En daar is de mens aangeland, en niet alleen u, maar alle mensen die na u komen, zullen hetzelfde gevoel hebben. Want ik kan en wil jullie niet allemaal verwijten en zeggen dat jullie van Satan komen. Nee, hij heeft je gelokt, hij heeft alleen maar de mensen gelokt, ik hoop dat je me begrepen hebt, hij heeft hem alleen maar van de ware goddelijke weg afgetrokken, zei hij, ik zal de brug opblazen. Dus de mens moest hier ronddwalen, hij dwaalde op het verkeerde pad. En je hebt me waarschijnlijk begrepen toen ik zei dat ik de brug had gebouwd. Niet alleen dat ik dat zeg, nee, er zijn al veel mensen gekomen die zeggen dat ik een goede bruggenbouwer ben. Maar niet alleen dat, ik heb mensen hier en daar altijd geholpen waar ik alleen maar kon helpen, op welke manier dan ook.

Maar u moet niet allemaal onwetend blijven, ik zeg het nog maar eens, hopelijk duurt deze vakantie vrij lang, ik heb nog zoveel werk te doen. En ik wil al mijn kennis en kunde geven om je verder te helpen op de weg van je leven. Ik heb vakantie, van mij mag je alles hebben, alleen geen geld. En ik wil niet al mijn kennis en kunde onbenut laten om het schriftelijk aan u door te geven, zo wie zo in woord. Zo nu en dan krijg je de kleine man weer te zien, schriftelijk en in beeld, hoe dan ook, je moet weten wie ik ben, je moet de waarheid weten. Ik was niet helemaal zonder zonden, dat heb ik al gezegd, maar ik zou oppassen voor het begaan van zonden. Ik was ook ziek zoals u, misschien zelfs zieker, en ik had geen menselijke hulp verwacht, dat kon ik ook niet. Maar het is lang geleden en dat ik er vandaag weer sta, niet alleen sinds gisteren, daar was een dokter, en dat was de grootste dokter van alle mensen, onze Here God! En als iemand zegt, ik ben gek, en als iemand zegt, ik geloof niet in God, als hij het bewust zegt, dan zeg ik, het gebeurt toch in het onderbewuste, hij wordt aan de andere kant vastgehouden, zijn mond is verboden, hij moet het niet zeggen. Op dezelfde manier zegt papa tegen zijn zoon: "Je bent rustig, je bent stil. En dan is hij stil. Of hij zegt: "Jij zegt dat en dat! Dan zegt hij dat.

Maar waarom zou ik niet af en toe een vakantie hebben. Ik ben echt gelukkig, het geeft me altijd de tijd die ik nodig heb, het is grappig. Vandaag zei iemand tegen me: Alweer is een wonder gebeurd! Nee, ik heb gezegd: Dit is geen wonder, dit is alleen

maar verwondering, zoals er gewoonlijk ook geen wonderen bestaan. Zoals men hier steeds weer beweerd, dat is een wonder, wat die persoon daar doet. Nee, fout, het is een verwonderen, wonderen verrichten kan niemand! En wat God doet, ja dat wonder, dat natuurlijke, de natuur zelf, dat is wel een wonder. Maar voor jullie vandaag is het vanzelfsprekend, voor jullie is het geen wonder meer. Jullie moeten het alleen maar van de goede kant bekijken. Maar omdat de mens van de ware Goddelijke weg is afgeweken, is dit hem niet bekend en daarom zeg ik dat is geen wonder, nee. Het zou het altijd geweest kunnen zijn. Maar er zijn zoveel mensen gekomen, zoals God zei: “Groei en vermenigvuldig jullie.” Het is goed. Maar het zijn teveel mensen geworden, en waar veel mensen zijn, dat is gekibbel en strijd en uiteindelijk ook vechtpartijen. Ook hier. Van het goede, het goddelijke is de mens afgeweken. Daarom zeg ik, wat weet de mens? Helemaal niks! Wat weten jullie werkelijk over het Goddelijke! De mens ziet pas dan hoe mooi de natuur, het Goddelijke is, als hij maandenlang in het ziekbed moest liggen of als hij in een stad moest leven of door werk en zorgen en ellende werd overspoeld, en dan het geluk had, in Gods vrije natuur te mogen zijn, dan vindt hij het pas heerlijk. Heerlijk, ja dat is de natuur, dat is God! Dan voelt hij dat alles weer als een wonder, als een sprookje, hoe mooi en hoe geweldig alles toch is. En zo is het ook hier over de mensen heen gekomen, hij moest eerst in de Dallas ¹ gaan, zodat hij dat mooie beter herkent.

Ook ik was soldaat aan het front, ja ik moest ook wat doen. Iedere soldaat dacht aan thuis, aan moeder. Daar heeft hij pas begrepen, hoe mooi hij het thuis had. Het verlangen was groot, en nu kwam hij thuis. Intussen was veel vernietigd, hij heeft veel verloren, maar een ding niet, hij heeft zijn eigen leven gered en kunnen redden. Velen hebben ook hun familieleden verloren, en zo verder. Nu pas kan hij het goed waarderen, hetgeen hij vroeger had, voor de oorlog.

Het moet waarschijnlijk altijd zover komen, dat de mens werkelijk ook het goede van het kwade kan onderscheiden. En als alles hetzelfde zou zijn, dat het voortdurend goed zou gaan, het zou niet goed zijn! En het is juist dat er mensen zijn, die duivels zijn, het is fijn. Ze moeten niet alleen worden behouden, maar ze moeten ook gestimuleerd worden, ja, niet dat ze eens opraken. Ik reken maar 90% goede mensen, die de goddelijke weg gaan, en 10% moeten hier tegen overstaan, anders zouden de goeden immers niets van het kwade merken. Nee, dat moet wel zo zijn. Ik zou jullie zoveel kunnen vertellen, en vind ook geen woorden. Ik weet, hoe zo een moeder en een vader kunnen zijn, omdat hij weet, dat hij iets goeds wil doen voor zijn kinderen, en hij doet het ook, hij voert het ook uit, dat kan hij in woorden niet zo weergeven, vindt er helemaal geen woorden meer voor, de vreugde is te groot.

¹ Opmerking van de Bruno Gröning Stichting: Mondelinge uitdrukking uit het toenmalige West-Pruisen. “Dallas” (ook “Dalles”) betekent onheil, armoede, nood en ellende.

Men denkt iets kwaads te doen en doet het juiste, hoe ik het nodig heb. Moet men dan altijd over dat spreken, wat men van plan is te doen? Nee. Ik zeg ook altijd: Niet alleen goede dingen in woorden, maar het goede omzetten in de daad. Minder praten, meer doen!

(Interruptie: Niemand kan toch de heer Gröning voorschriften opleggen. Hun wil is toch sterker dan de wil van anderen, die alleen maar kwaad doen.)

Verleden jaar verlangde men van mij, dat ik drie genezingen moest aantonen. Ik gaf hun zes genezingen, het dubbele, niet genoeg, dan zeven, dan zestien, nee, nog niet genoeg. Was er niet, was niet binnengekomen, zij wisten niet, waar deze bevestigingen waren binnengekomen. Een ding zeg ik: Als mens had ik mijn bestaansrecht, - ik wil jullie niet op stang jagen, maar ik moet jullie dat zeggen, ik ken de wet ook -, als ik maar een enkele persoon per jaar genees, dan heb ik mijn bestaansrecht. Niemand kan mij de mond snoeren. Jullie kunnen ook zeggen wat jullie willen. Wat begrijpt de mens werkelijk! Derhalve zou ik eerst zo wie zo vakantie hebben.

De Officier van Justitie bracht me een keer een bezoek, kwam helemaal hierheen. Hier alleen als mens, een goed mens, hij had een goed gevoel hiervoor. Wij hebben heel goed kunnen praten, en zodoende kwam hij erop om te zeggen: Ik kan het niet begrijpen, dat men u niet de vergunning geeft. Ik zei, ik wil ze helemaal niet hebben, men moet me alleen niet de weg versperren naar de zieken, altijd weer wordt deze geblokkeerd. Een papier heb ik immers niet nodig, dat wil ik helemaal niet, men moet me alleen niets in de weg leggen, men moet mij niet tegenwerken. En hij zei tegen me: Als u iemand in een jaar de pijn afneemt, maar voor één week, dan hebt u mijns inziens al uw bestaansrecht. Ja, heb ik gezegd, dat is toch te weinig, wat moet ik ermee. Maar hij heeft gelijk, men probeert aan alle kanten, zich er tegen te verzetten, om de arme zieken geen hulp te geven. Maar zo klein, ben ik immers niet, ook al heb ik gezegd, dat ik maar 1,68 groot ben. En zo'n zwakkeling ben ik ook niet, ook al eet ik en slaap ik niet veel. Men zegt altijd, hij gaat met zijn hoofd door de muur, hij heeft een harde schedel. Die heb ik ook, een zeer harde, hij klinkt als hout. In mijn leven heeft men mij genoeg geslagen. Niets heeft men nagelaten, al als klein kind mij steeds weer te straffen, te slaan en steeds weer de weg te blokkeren. En dit is de reden waarom ik heden zo gehard ben, dat ik elke dreun kan verdragen, ook als het geestelijk is. Maar lichamelijk kunnen jullie slaan, zoveel jullie willen, schieten kunnen jullie ook. Dit heb ik verleden jaar in Herford ook gezegd, schiet maar, misschien voor naar binnen en achter naar buiten, misschien ook niet.

Maar dat ik een hard hoofd heb, zal ik jullie dadelijk laten zien. (Gröning slaat met de vuist op zijn hoofd, die klinkt inderdaad als hard hout). Ik wil jullie geen kunstjes laten zien, dat verdragen jullie toch niet. Niet dat ik opscheppen wil, nee, dus, ik ben gewend aan klappen!

Waar ik echter steeds weer verbaasd over ben, is, dat men niets nalaat mijn weg naar de zieken te blokkeren. Dat ziet er zo uit in een individueel geval: Jullie zien een zieke liggen, een van jullie familieleden, met heel veel pijn, veel lijden, en het wordt jullie verboden om er naar toe te gaan, hem te helpen. Hij ligt plat, hij kan zich niet meer bewegen, hij kan zich niet helpen. Ik weet niet, of jullie hart zou bloeden, als jullie deze persoon met dit zware lijden zouden moeten laten liggen, dat jullie hem geen hulp konden geven. Ik weet niet, of jullie het hart hebben, dat jullie dat mee kunnen aanzien. Ik kan het niet! Af en toe was er ook een persoon, die in het begin zei, dat ik kunstjes wilde laten zien. Daarom heb ik dit ook min of meer achterwege gelaten, maar ik heb ontelbare stokken aan menig lichaamsdeel van me kapotgeslagen, zelfs op mijn schedel. Ik ben geen ijzer koning, maar ik kan wel wat verdragen. Dus geen kunstjes opvoeren, het is ook niet mijn stijl, want ik ben immers alleen maar groot en sterk geworden, omdat men steeds weer geprobeerd heeft mij van mijn weg af te brengen. Ik stond alleen en sta ook vandaag nog alleen en zal ook altijd weer alleen op deze aarde staan.

Voor de mensen wil ik alleen maar een wegwijzer zijn. Een kleine bruggen bouwer ben ik geweest, en nu ben ik de wegwijzer, doordat ik de mensen de juiste weg wijs, de weg naar God. Niet, zoals mij juist, voordat ik hier naar binnen kwam, werd medegedeeld, dat beneden een persoon had gestaan, die de ene na de andere genezing zoekende *[Tekst onleesbaar]* had: Ga daar niet naar binnen, dat is een – hoe heet dat? – werk van de duivel. Ja, *[Tekst onleesbaar]*. De duivelse mens durft iets dergelijks te zeggen, hij probeert jullie weer terug te trekken. Wie zal winnen, zullen we zien.

Die satans mensen laten daadwerkelijk niets onbeproefd om de mensen van het goede, van de ware Goddelijke weg af te houden. Zij kunnen het niet eens verdragen, als het iemand qua gezondheid goed gaat. Dan zegt hij: “Nou, je ziet er heel slecht uit, je lijkt wormen te hebben, of je hebt het aan de maag, je schijnt iets aan je longen te hebben”, en zo gaat het verder. In plaats van de mensen te helpen, gebeurt dat in het onderbewustzijn, want satan laat (...) niets onbeproefd, om de mensen iets kwaads te wensen. Dat hebben jullie van mij nog niet gehoord. Ik heb gisteren een jonge man er uit moeten zetten, die werkelijk heel slecht was. De vader zat ernaast, hij kan er niets aan doen dat zijn zoon zo is. Utlachen en bespotten laat ik mij niet, dan hebben jullie mij nog niet leren kennen, ik kan ook flink met de vuist op tafel slaan. Dus men moet alles kunnen doen, maar verder ben ik zacht. Wat wil dit zeggen, zacht zijn? Zacht zijn, betekent goed zijn. Ik ben ook daar zo vrijgevig in, *[Tekst onleesbaar]* deze mensen naar me toe waren gekomen en mij steeds weer adviseerden en zeiden: “Vernietig toch je vijanden!” Nee, als ik dat zou doen, dan zou ik een zwakkeling zijn. Maar omdat ik dat niet ben, denk ik er helemaal niet aan. Als het een keer zou moeten, dan kan hij een keertje mijn menselijke vuist voelen, ik denk dat is net ijzer. Maar anders, nee, deze Goddelijke kracht toepassen, om iets

kwaads te doen, dat zou meer dan satanisch zijn, dat zou het ergste zijn, wat er maar kan zijn. Ik wens zoals voorheen nog altijd mijn grootste aartsvijanden het allerbeste.

De gevolgen van uw daden, zult u onder ogen moeten zien. Iedereen moet datgene doen, wat hij niet laten kan, wat hij het beste vindt. Hoe en of hij dat aankan, is dan zijn zaak. Als iemand zich iets in brokt, moet hij het uitlepelen. Dus laten wij de weg rustig gaan, ik zal er niemand van afhouden, ik zal jullie ook niet dwingen en zeggen, jullie moeten. Nee! Jullie moeten maar een ding, als het jullie goed dient te gaan, als jullie willen genieten van het goede, dan zeg: Alstublieft, hier is het ware goddelijke, dat de natuur die de Here God voor de mens heeft geschapen. En daar hebben jullie plezier aan. Ik haal de mensen alleen maar uit de hel en ontvoer hun naar het Goddelijke, in het paradijs. Alleen moet ik hier gebruik van maken. Hoe mooi is het toch voor een zieke, als hij lucht kan happen. Dus moeten jullie naar buiten in Gods vrije natuur, genieten, goed eten, goed leven, ja genieten van al het Goddelijke, maar dit bovendien nog tegenhouden, dat gaat niet.

Net zo als bij mij hebben mensen zich gevonden, die profiteurs werden, die aan mijn kant gingen staan met de vaste bedoeling zich hiervoor in te gaan zetten. En wat werden ze? Profiteurs, zij wilden geld verdienen, ja.

Te lang wil ik jullie niet ophouden, maar ik hoop dat jullie mij hebben begrepen. Misschien heb ik ooit ergens een grotere (...ruimte), waar ik zieke mensen ontvangen kan, en daar zullen we ons dan nog eens spreken.

(Een vrouw probeert, Gröning aan te spreken.)

Beste vrouw, ik heb een verbod. Als ik nu van genezing spreek – vandaag spreken we niet van genezing. Ik vergeet geen mens.

Als er een dom mens op deze aarde is, dan wil ik het ook zijn. Er zijn ook al mensen geweest, die zeggen, ja u moet toch voor uw verdere leven zorgen. Ja, als ik dat zou willen, ik zou jullie allemaal kunnen kopen. Ik zou werkelijk maar een tijdje hoeven te werken, zou de grootste kapitalist opzoeken. Als ik dat zou hebben aangenomen, wat men mij had aangeboden, dan behoorde ik tot de rijkste van de wereld. In enkele uren zou ik dat hebben, maar hoe slecht zou het zijn, zou ik het wagen, om zo tot de mensen te spreken, en anders te handelen. En als ik jullie zeg, ik heb geen cent aan geld en ben blij, ben er trots op een arm mens te zijn, arm aan geld en bezittingen, maar rijk, steenrijk aan kracht, om mensen te kunnen helpen en te kunnen genezen. Ik denk wel, dat ik de juiste weg ben gegaan. Dat is veel meer waard dan dit dode stukje papier of misschien goud of wat dan ook. Nee, dat interesseert me niet, dat heb ik niet nodig. Kleding moet ik wel hebben.

(Klein stenografisch hiaat)

Mag ik mij eens een vraag veroorloven, omdat momenteel de dokter naast me staat. Hij heeft al zoveel hier (...gesteld), mag ik eens vragen, wat u zoal voelde? Een en ander heb ik al vernomen.

Hoe is het zoal, als de zieke mensen naar huis gaan, neemt u mij niet kwalijk, ik ben het namelijk sinds gisteren vergeten. U zei toch, dat is net zoals de radio, dat het contact maakt en de stroom opneemt, dat gaat toch.

(Interrupties: “Ja”)

Prima. Ik kan ook nog anders, het gaat ook nog beter, maar te lang wil ik jullie niet ophouden, want de tijd dringt ook bij jullie. Of willen jullie hier nog de hele nacht zitten?

(Interrupties: “Ja”)

Zojuist heb ik een spreukje gezegd: Er is zoveel, dat niet verklaard kan worden, maar niets, wat niet kan gebeuren. Ik ben hier pas sinds kort in deze praktijk van de heer Enderlin. Misschien heeft hij jullie al het een of ander verteld, en misschien heeft hij ook al dat ontvangen, ik weet het niet, ik heb met hem nog niet veel kunnen praten en hij heeft zo veel te doen, hij heeft geen tijd voor me.

Maar wanneer en hoe ik dat gezegd heb, komt het overeen met de feiten. Hier kunnen jullie de jongeman vragen hoe ik een keer een kleine genezing van enkele mensen heb uitgevoerd. De vader was krachtstroom monteur. Hij vond het toch vreemd dat het licht begon te flikkeren. Sommigen vonden het maar raar, dat ik zijn apparaatje plotseling uitschakelde, zonder het aan te raken. Precies zo toen ik naar München kwam, dat ik iemand het toestel voor geluidsopname uitschakelde en zei, een keer is geen keer, het tweede is ook uitgeschakeld, en het derde in Frankfurt.

De mens denkt, wat hij heeft gemaakt is niet te verslaan. Ik hoef het niet eens aan te raken, het gaat ook zo. Dat men het motortje kan uitschakelen, maakt niet uit, waar ze zijn ingebouwd, of in een motor, of in een auto of welk voertuig ook, lucht uit de banden laten, zonder een gat erin te maken, gaat eveneens, en is niet veel werk.

[Tekst onleesbaar] als mensen denken, mij te kunnen achtervolgen, mij iets verkeerd aan te doen, zette ik de motor af, en ik zei: Hij komt er niet, hij komt twee of drie dagen te laat, of hij krijgt zijn voertuig helemaal niet meer in orde. Of, dat ik hem de lucht er zo plotseling heb uitgelaten dat de sturing faalde. Dat is een makkie, men heeft ook apparaten ontwikkeld die in staat zijn mensen te röntgen, dat wil zeggen de organen opnemen, of en in hoeverre het klopt, ja, er was zoveel correct, maar deze apparaten genezen niet. Er zijn nog geen apparaten die werken, zonder een mens te zien, zijn naam te weten, zijn woning, noch zijn ziekte, waar ook op deze aarde deze persoon zich bevindt. Dat ik over dit apparaat beschik, is bekend.

(Klein stenografisch hiaat)

Een reparatiewerkplaats is er immers op elk gebied. Dat is jullie ook niet onbekend. Waarom zouden die hier niet zijn, het ligt er maar aan, hoe de mens dit wat hem wordt geschonken, aanneemt. Waag het niet iemand iets kwaads aan te doen. Voor mij zal dit altijd zichtbaar zijn. Maar uiteindelijk is het ook zo, dat men de mens laat gaan. Eerst waarschuwt men hem en zegt: “Ga niet die weg, dat is een slechte, ga niet die weg, daar loop je gevaar.” Een mens waarschuwt reeds de andere: “Voorzichtig!” De dieren kunnen echter niet lezen. Voorzichtig! Valkuilen! Voorzichtig, zelfschot, voorzichtig en nog eens voorzichtig. Zeg ik ook: Voorzichtig, ga die weg niet, daar is het gevaar, ga niet naar de mensen, bekijk hem eerst eens goed, Voorzichtig, voorzichtig en nog eens voorzichtig! Maar wie niet wil horen, die moet voelen! Daar hoeft je dan helemaal niets meer voor te doen, ineens –plups– hij zit erin, het slechte heeft hem al, het gevaar heeft hem gepakt. En hiervoor wil ik de mensen bewaren, dat moet hij niet doen. En daarom het werk en de moeite, die men altijd weer heeft, de moeite die ik mij steeds weer doe, steeds weer heb gedaan en verder ook zal doen, de mensen op de juiste weg te voeren.

Verleden jaar kon ik er ook niets aan doen, dat duizenden mensen naar de Traberhof en naar Herford en weet ik veel, waarheen nog gekomen zijn. Hoe klein ik ook ben, ik heb mij nog kleiner gemaakt, ik heb me onzichtbaar gemaakt. Van de pers heb ik verlangd, mij hierin te ondersteunen, dat de zieken niet komen, ik wilde eerst iets voor hun neerzetten. Zover lieten ze het niet komen, in tegendeel, de ene sensatie na de andere. Goed, heb ik gezegd, ik hoef er immers niet bij te zijn. En hier bij u, dokter (tegen Enderlin), hoef ik ook niet te zijn. Ik herinner er alleen maar aan, wat er in Herford en in de Traberhof was. Daar waren meer dan 20.000 mensen, ik heb ze niet geteld, maar wat daar zoal is gebeurd. Ik was er niet eens, en wat we hier al voor bevestigingen hebben gekregen, aan de lopende band, ook jullie zullen het een en ander weten.

Daar was ik ook niet, en daar was de Heilstrom daadwerkelijk zo sterk, dat iedereen erdoor werd getroffen. Ik heb zoveel bevestigingen gekregen, ik had alleen niet de tijd om ze allemaal door te lezen. Mensen, hoe ze aan het werk waren lieten niets na mij deze af te nemen.

Zo is er veel gebeurd, en wat wil men dan vandaag nog, hoeveel bewijzen moet ik nog aanleveren. Hoe dom de mensen toch zijn. Ik was in Heidelberg, daar heb ik de mensen de weg gewezen en men denkt vandaag, zich te kunnen laten gelden. Ja, volgens welke methode geneest men, naar de Gröning genezing methode. Die kunnen opbouwen, en ik moest opbouwen, moest mij terugtrekken! Toen konden jullie immers niets meer doen. Wie niet horen wil, moet voelen.

Ik ken ook een paar dokters aan wie ik zoveel heb gegeven. Een van hen heb ik een stoel of objecten aan gesproken, en een van hen geneest zelfs met mijn foto. Dat heb ik hem gegeven, maar ik heb nog niets laten horen over wie het is. Het gaat zo goed.

Zo is het in het leven. Als je kwaad doet, is het niet goed, als je goed doet, is het ook niet goed. Wat moet ik nu doen? Ik weet het niet meer, wat is het nu? Maar ik stond er achter, ik weet wat juist is: vakantie. Hopelijk komt er morgen een artikel in de krant, Gröning is met vakantie. Als ik vakantie heb, kan ik overal naartoe gaan. Ik weet dat ik overal heen moet gaan en dat ik overal heen zal gaan. Vorig jaar heb ik de arme zieke man beloofd, ik zei dat hij nog niet zou komen, ik kan hem niet geven wat ik dacht dat ik hem op zo'n ordelijke manier zou gaan geven. De mens, als hij arm is in gezondheid en arm in geld, moet nu niet zijn laatste geld uitgeven, maar thuis blijven en wachten.

Maar eerlijk gezegd, als ik zeg dat ik alleen ben, ben ik alleen. Ik weet dat u zelf niet in een dergelijke positie verkeert, en zelfs als u zich had verenigd, zou u voor mij niet de weg hebben vrijgemaakt zoals ik dat heb gedaan. Ik heb van de gelegenheid gebruik gemaakt om de brug te bouwen die naar de goddelijke weg leidt. Het was geen goed moment, maar ik heb het gehaald. Helaas ben je daar ook te laat. En wat ik beloofde, het beloofde woord dat ik aan de mensen gaf, ben ik na gekomen. Ik zou al lang buiten Duitsland zijn geweest, ik zou hier helemaal niet zijn geweest als ik naar materiële zaken had gezocht. Ik heb het niet nodig om boos te worden, om mijzelf in moeilijkheden te laten komen, dat zou ik toch niet nodig hebben. Hoe er steeds weer aanbiedingen aan mij worden gedaan: Kom naar mij, kom naar ons, kom naar ons land. Ik heb nu de tijd om er gebruik van te maken. Ik wilde het niet, kon het niet, maar nu geven mensen me vakantie. Maar toch weet ik ook hoe ik deze vakantie moet gebruiken. Ik zal blijven werken. Het is meestal het geval dat voordat je iets afmaakt, je deze constructie afmaakt op een stuk papier. Dan komt de tekening, dan komt het kleine model, en dan het grote model. Op vakantie doe je veel dingen. Ik denk niet dat ik kan zeggen dat ik een wandeling kan maken op mijn vakantie. Ik weet dat mensen zeggen - ik wil niet ontkennen dat ik dat ben - dat als je in mijn voetsporen zou treden, je zou zeggen: ik wil toch leven. Omdat tot nu toe, na duizenden jaren, niemand zoiets heeft kunnen doen. Daarom blijf ik zeggen dat er een dwaas moet zijn, en dat is wat ik wil zijn. Niemand heeft het recht om me iets te verbieden.

Men verwijt me, dat ik teveel koffie drink. Maar juist diegene, die erover praten, hebben niet een boontje in huis, en mij heeft men ze in grote hoeveelheden toegeworpen. Dat hebben ze me ook in mindering gebracht. Hij rookt! Hij doet dit, hij doet dat, hij doet van alles, hij is de slechtste mens op deze aarde. Ja de domste, correct. Gröning bij koffie en gebak! Nee, ik kan jullie deze artikelen niet alleen weerleggen. Hoe dom deze mensen toch hebben geschreven, geen mens heeft iets onbeproefd gelaten. Ze zijn immers zo dom, brengen hun eigen visitekaartje naar buiten, en deze mensen heb ik opzettelijk de weg laten gaan, nu hebben zij zich vastgelopen, en nu weten ze niet hoe ze eruit komen.

Desondanks ben ik nog altijd zo genereus, dat ik deze mensen nog niets kwaads heb aangedaan. Maar op een dag moeten ze het toch inzien en zeggen, ja, wat zijn we toch slecht.

Maar ik moet de mensen toch kunnen zeggen, hoe slecht enkelen onder jullie nog zijn. Dat hoort erbij. Ik heb in Herford al dat gevraagd, wat ik ook vandaag nog vraag en altijd zal blijven vragen. Ook hier bij de overheid heb ik gesproken, bij enkele goede mensen, doordat ik hen heb verzocht, mij mensen ter beschikking te stellen, die goed zijn.

Ik heb zelfs gevraagd om een ambtenaar aan mijn zijde te plaatsen, die van de staat de taak zou moeten krijgen om toezicht op mij te houden. Dat is mijn wens. Hij kan dag en nacht aan mijn zijde staan, het belangrijkste is dat hij ertegen kan, alles moet goed in de gaten worden gehouden, alles moet worden opgeschreven, hij kan het ook op band opnemen, maakt niet uit. Dan zou alles vastliggen. Maar naar een klein plekje heb ik jullie dit niet toegestaan, daar moeten jullie mij wel alleen laten.

Er werd veel geroddeld, hiervan zeg ik, zoals waswijven. Maar dat de mannen zich zo blootgeven, dat kan ik niet begrijpen. Verleden jaar, in Oldenburg, heb ik openlijk gesproken tegen de genezing zoekenden, waar ook mensen waren van overheidswege. Ik heb geen blad voor de mond genomen. Ook waren er uitgevers, journalisten. Daar heb ik gezegd, wat ik te zeggen had.

Dus wij laten niets onbeproefd. In ieder geval heb ik mij tot heden aan mijn gegeven woord gehouden en zal het ook verder weten te houden. Geen werk zal te zwaar voor me zijn. Maar normaal is het altijd zo, dat als iemand een cadeau krijgt, hij toch nieuwsgierig is en kijkt, als hij thuis komt, wat hij cadeau heeft gekregen en probeert er voor mijn part meteen mee te spelen. Ik hoef niets meer te zeggen, jullie hebben me ook begrepen.

Logisch dat de Duitser op zich, waar hij het geluk heeft, zo een klein sierlijk kereltje te hebben, kost niet veel, zo bescheiden, dat hij niet ziet wat er gaande is. Hoe dichter de mens bij de werkelijkheid is, hoe minder hij ziet. Wie er verder vanaf staat, het buitenland, die wordt oplettend. Net zo, als jullie mij zouden zeggen, hier, een of andere ruimte, dat is München. Ik zeg nee, dat is een kamer. Nee, ik wil München zien, we gaan de straat op. Nee, dat is een straat. Nu moet ik iets vertellen over München. Ik ben in München geweest, dan kan ik toch niet vertellen, de straten zijn zoals overal, bijna gelijk, dan heb ik toch niets gezien. Wanneer kan ik iets zien? Als ik ver weg ben, van bovenaf naar beneden kijk, prima. Neem bijvoorbeeld een dorpje Stuttgart, als jullie boven op de berg staan, dan zien jullie hoe mooi het is, beneden hebben jullie dit niet kunnen zien.

En daarom is het juist, hoe verder men weg is en af en toe eens op bezoek komt. Het is hetzelfde gevoel, als ik voortdurend onder de mensen verblijf, dan raakt men hieraan gewend, en dat is niet goed. Maar hoe mooi is het toch, als men af en toe, bij de een of de ander op bezoek gaat. Niet alleen ik, nee, in het algemeen, als de tante of de oom, zo af en toe komt, dat is veel, veel mooier, het mag geen gewoonte worden.

Ik sprak eens met een wetenschapper, die de wereld had leren kennen. En hij zei: “Ja, wat u kunt, dat kunnen wij niet. Wij hebben niets nagelaten, zaken te onderzoeken, die tussen hemel en aarde liggen en daar kwamen we nooit aan. Soms dachten we dat we een aanknopingspunt hadden. Maar dat punt hebben we dan verloren, en toen we dachten het doel te hebben, was dit weer weg. Toen zei mijn grootvader reeds: Ik heb een haas gezien, maar zei ook, had je maar zout gehad dan had je hem kunnen pakken.” Nee, zei ik, dat is *[Tekst onleesbaar]*. Dank u, doktor, (tegen Enderlin), dat u mij dit hebt toegestaan, hier tegen uw zieken, of mijn zieken, nee, niet van u, en ook niet van mij, tegen de zieken te mogen spreken. Ik weet niet of ze het nog zijn, maar ik zou u toch willen vragen, straks een keer te voelen of dit zo is. Ik ben immers alleen maar op bezoek, ik had het genoeg, een keer tegen jullie te mogen spreken, en het was de wens van jullie allemaal, en dat heb ik ook gedaan, voor zover het mogelijk was. De tijd is natuurlijk een beetje kort, maar dat is niet erg. Men kan immers ook in het voorbijgaan eten, men neemt zijn handjes vol, en onderweg kan men ook kauwen, en dan merkt men, dat men iets in zich heeft, en steeds sterker wordt. Dit was ook zo een beetje voedsel, of hoe men het ook noemt, ik weet het niet.

Bron

Archief Bruno Gröning Stichting